

Antidogma - XI. Pius „eltüntetett” enciklikája

2011 július 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Ha hihetünk a jeruzsálemi Jad Vasem holoszentélyben az arcképe alatt olvasható feliratnak, XII. Pius pápa „tüntette el” a nemzetet istenít? totalitárius rezsimek elítélésére szánt Humani Generis Unitas enciklikát, amelyet XI. Pius készített el?, aki az enciklika szövegében akart hangot adni a rasszista, materialista és biologizáló koncepciókkal szembeni kritikájának.

XI. Pius azonban meghalt, mielőtt még kihirdethette volna ezt az enciklikát, amelyet sokan liberálisnak és avantgárdnak tekintenek, és az utódja rovására írják, hogy elmulasztotta a közzétételét, ezzel is bizonyítva úgy mond „konzervatív”, „reakciós”, „németbarát” és „antiszemita” beállítottságát. Az elődjéről mindez egyáltalán nem mondható el, éppen ellenkezőleg: az ő pápasága idején, sőt a személyes bátorítására és patronálásával indultak el azok a reformfolyamatok a katolikus egyházban, amelyeket majd a II. vatikáni zsinat (1962–65) által megvalósított „aggiornamento” fog szentesíteni.

A Szentszék politikájában tapasztalható új, zsidóbarát orientációt az 1926. február 24-én létrehozott Opus sacerdotale Amici Israel (OSAI) volt hivatott képviselni, amely fennhangoztatott céljának tekintette „a cionizmus ideáljainak terjesztését a katolikusok között, a szeretetre és a könyörületeségre alapozott térítésre bátorítva őket”.

Létezésének második évében már 19 kardinális, 300 püspök és mintegy 3000 pap vallotta magát „Izrael barátjának”, ékesen bizonyítva a filozemita tézisek térnyerését a katolikus hierarchiában. Noha az OSAI a zsidók megtérítésére törekedett, ezt nem a katolikus tradíciónak és a szent pénteki imának megfelelően képzelte el, hanem egy merőben más optikában, amelyet XI. Pius határozott volna meg.

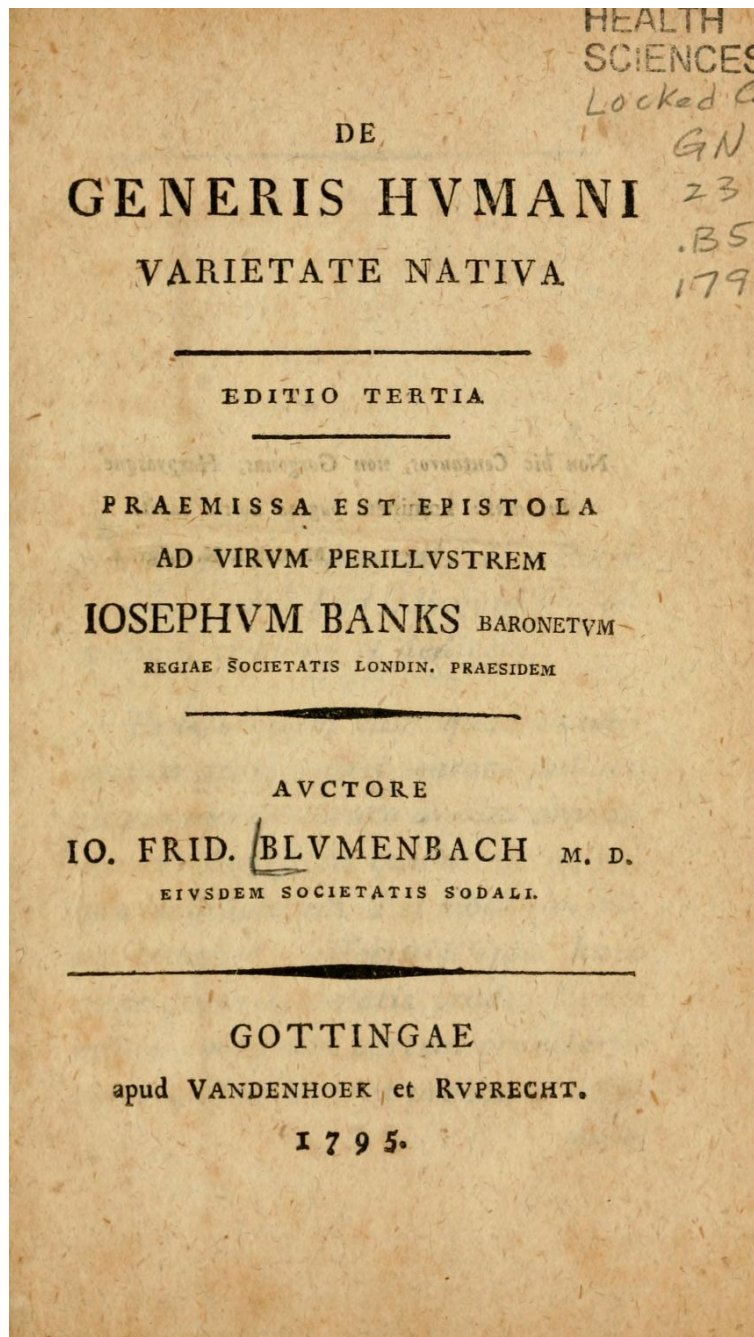
Első és legsürgősebb missziójának azt tekintette, hogy a pápa és a milánói főrabbi közötti egyeztetésekhez híven kiiktassa a zsidók kapcsán említett „perfidis” (hítség?) szót a Jézus passiójáról megemlékező szent pénteki imából. Dacára azonban lehengerlő lobbizásának és a pápa támogatásának, az egykor inkvizícióként elhíresült Szent Hivatal prefektusa, Merry del Val bíboros által befolyásolt római kúria kategorikusan elutasította az „évszázadok által ihletett és szentesített” ima megváltoztatására vonatkozó elképzelést, így fejezve ki „megvetését a választott nép hítség? és istengyilkos lázadása és árulása iránt”.

Az európai zionista mozgalommal szövetkező OSAI mégis tovább folytatta modernizációs kampányát, egészen odáig menve, hogy egy új vallás, egy „zsidó keresztény egyház” létrehozását szorgalmazta, szinte már karikatúraszerűen túlhangsúlyozva „Jahve kedvenceinek” a kiválóságát, amely el?tt minden kereszténynek meg kellett volna hajolnia. Nagy nekibuzdulásukban még a menórát is beemelték volna az oltáriszentség megünneplésébe, hogy reményeik szerint így módon is sietessék a zsidóság megtérését.

Ezért is érdekes, hogy a XI. Pius-féle elvetelt enciklika, amelynek tartalmát évtizedeken keresztül titokban tartották, valójában határozottan megerősíti a Róma által kezdetektől képviselt hagyományos zsidóellenes irányvonalat, és mindezt 1939-ben, vagyis egy olyan időszakban, amikor Európában számos politikai rendszer diszkriminatív intézkedéseket léptetett életbe a zsidósággal szemben.

Az alábbi passzusok tehát, amelyek csak 2007-ben váltak ismertté, doktrinális fontosságukon túlmenően nagymértékben árnyalják a „zsidóbarátként” elkönyvelt pápa megítélését is – sokak nem kis meglepetésére, sőt megdöbbenésére.

„Az állítólagos zsidókérdés lényegében nem faji, nem nemzeti, nem területi és nem is jogi kérdés az államban, hanem vallási kérdés, és a Krisztus eljövetele óta a kereszténység kérdése. (...) A Megváltót, akit Isten a választott népéhez küldött, ez a nép elvetette, hevesen eltaszította, és a pogány hatalommal együttműködő legfelsőbb törvényszékével büntetőként elítélte... Végül kivégezték... (...) Maga a tett, amely által a zsidó nép kivégezte a Megváltóját, lett a világ üdvössége. Az uralkodás és az anyagi haszon látomásától elvakított izraeliták elvesztették azt, amit kerestek. Néhány kiválasztott lélek, köztük a mi Urunk tanítványai, az első zsidó keresztények és az évszázadok során a zsidó nép néhány tagja kivételt képezett az általános szabály alól. Mivel elfogadták a Krisztus tanítását és megtestesülését az egyházában, osztottak dicsőségének örökségében, de ezek kivétel maradtak, és azok ma is: »Izrael, aki az igazságot kereste, nem találta meg – azok, akiket Isten kiválasztott, megtalálták, de a többiek vakok voltak« (Rom. 11, 7). Ráadásul ez a szerencsétlen nép, amely önmagát taszította a szerencsétlenségbe, amelynek elvakult vezetői a saját fejükre vonták az isteni átkot, úgy t?nik, örök bolyongásra ítéltetvén a földön, mégis megóvatott a teljes pusztulástól.

Szent Pál fenntartja az üdvözülés lehetőségét a zsidók számára, ha elfordulnak bűnűktől. Izrael marad az egykor kiválasztott nép. Megállapítjuk, hogy a zsidó nép állandó ellenségességet tanúsít a kereszténységgel szemben, és ebből egy állandó feszültség következik zsidók és keresztények között, amely szintén szólva sohasem csökkent. A magas méltóság, amelyet az egyház mindig elismert a zsidó nép történelmi küldetésének, mégsem teszi vakká azon szellemi veszélyek iránt, amelyeknek a zsidókkal való érintkezés teheti ki a lelkeket. Amíg fennáll a zsidó nép hitetlensége, az egyháznak minden eszközzel el kell háritania azokat a veszélyeket, amelyeket ez a hitetlenség és ez az ellenségesség teremthet hívei hitére és erkölcsére nézve. Az egyház sohasem hanyagolta el azon kötelességét, hogy felvértezze a híveket a zsidó tanítások ellen, amikor a velük járó doktrínák fenyegetik a hitet, hasonlóképpen óvott a zsidó közösséggel való túlzottan könnyű kapcsolatokról.” (Részletek az enciklika francia nyelvű verziójából).

Ez alapján nem meglepő, hogy az Opus sacerdotale Amici Israel által erőteltetett idő előtti „hebraizálási” kísérletre a Szent Hivatal reagálása gyors volt, és drasztikus: 1928. március 25-én brevi manu feloszlatta (rendeletileg eltörölte) a zsidóbarát gyülekezetet, és így több mint negyedszázaddal sikerült elodáznia a katolikus egyház liberalizálódását.

Gazdag István, demokrata.hu

Ajánló